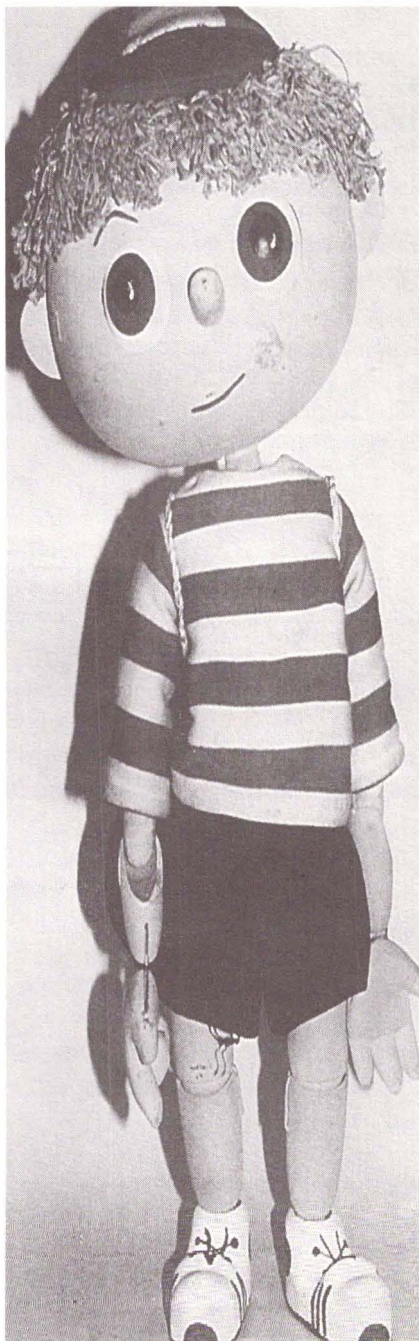

Cristina MODREANU

O FURTUNĂ...

savantă

Măreția și forța lui *Prospero*, „urieșenia” lui, tradusă în superioritate netă față de celelalte

personaje ale piesei *Furtuna*. O superioritate în primul rând spirituală, căreia el însuși îi pune capăt în final, când răul pe care i l-au făcut semenii săi este reparat, se află în centrul atenției regizorului Bogdan Drăgulescu, autor al unei recente montări cu această piesă la Teatrul „Țândărică”. Accentul e bine găsit pentru un spectacol destinat copiilor, unde lucrurile trebuie închipuite clar, în contrast (alb-negru, bun-rău, mic-mare), însă nu e susținut decât de scena din final în care *Prospero* (interpretat în spectacol de un actor „în carne și oase”), renunțând la cartea magică devine și el o păpușă, ca toate celelalte personaje. În fine, nu chiar toate, pentru că *Ariel* este când păpușă, când actor, în virtutea aceleiași „reguli”, conform căreia cei ce stăpânesc vraja capătă automat o altă „statură”. Din păcate această idee, și alte câteva dau măsura spectacolului care ar fi putut să fie, dar care nu trăiește pe scena de la „Țândărică” din cauza lipsei dezinvolturii gândului regizoral, și tușei de umor tandru cu care universul păpușăresc își ține aproape, de obicei, micii spectatori. Spectacolul este umbrat de o gravitate nelalocul ei, are un ritm anevoios și pentru un spectator matur și o scenografie greoaie, închipuită de Daniela Drăgulescu fără prea multă imaginație, dar cu surplus de sclipici, care – se știe – nu poate crea prin el însuși magia. Se decupează din peisajul înnegurat actrița Marcela Sava, un *Ariel* plin de o energie debordantă, care cântă, dansează, plutește neobosit prin scenă și mănuieste păpușile ce închipuie alte personaje. De altfel, lipsa de fluentă a întregului este dată și de această

dedublare, în fond atât de mincinoasă (iar copiii, mai ales ei, nu prea suportă să fie mințiți) a personajelor. Încurcătura are ceva sens când e vorba de *Ariel*, spiriduș cu puteri magice, și de *Prospero* – care este chiar prin alcătuirea lui un „mânuiitor”, regizorul din umbră al întâmplărilor, dar devine un simplu artificiu (dictat din motive de economie de actori?) când intră în cauză *Caliban*. În plus, soluția este o sursă de frustrare pentru actori, care nu se pot concentra nici pe o interpretare dramatică (Gabriel Apostol face eforturi și se apropie mult de performanța unui actor „antrenat” pentru scenă) și nici nu-și pot demonstra arta de mânuiitori de păpuși și cu care au devenit cunoscuți în lumea întreagă.

Bogdan Drăgulescu aduce cu el din film (unde s-a lansat ca regizor) atracția pentru spectaculos, materializată pe scenă în lumini speciale ce dau un aer fantastic spectacolului, dar paradoxal, nu și concizia și tensiunea intrinsecă fiecărui cadru din pelicula filmată. *Furtuna*, spune tânărul regizor este, „un basm savant cu zâne și căpcăuni, cu regi trădători și prințese îndrăgostite, cu zeițe și măscărici”, însă din definiție este susținut în spectacol doar adjectivul, căci construcția de pe scenă este o savantă lucrare fără viață adevărată.

Teatrul „Țândărică” – *Furtuna* de William Shakespeare. Adaptarea și regia: Bogdan Drăgulescu. Scenografia: Daniela Drăgulescu. Muzica: Liviu Prossl. Mișcare scenică: Constantin Anghel. Distribuția: Gabriel Apostol, Mihai Dumitrescu, Marcela Sava, Angela Fillpescu, Grațiana Ștefan. Data premierei: 27 ianuarie 2000.